

Награђене и похваљене песме са литерарне
смотре Тринаестих југословенских сусрета
другарства „Братство - јединство“ 1981.

Никола Нилић

ТРЕЋА СМЕНА

(Рударска рапсодија)

Рудари неимари
по сву ноћ
са трећим оком на челу
копају будућу ватру
граде
братство јединство
искривају дан
дубоко
из тмасте душе мрака
гранитним рукохватима
збратимљени
знојем и несаницом
део по део
од тврде стене
откидају своје име
од немогућег
одвајају наду од пепела
корачајући
тровојком
осмеха у будући век
напољу све је тихо
планина спава
звери су ушле у своје сенке
а они дубоко у земљи
копају своје небо
продубљују љубав човека
и властито срце
а они рудари неимари
заједно са јуном
сишли у топлу таму ноћи
у утробу земље
по златнике
Титовог лика

Мирно Ливазовић

ЧЕТРДЕСЕТ . . . И ВИШЕ ГОДИНА

Ватришта крагујевачка
краљевачка
кордуначка
јануарска, јулска, децембарска . . . !

Човјек се каллио гдје год је стигао
гдје год је то било потребно
Вријеме је њега бирало, распоређивало
а он је попут стијене,
четрдесет . . . и више година
сијао слободу пољима плодним
клицао слободи у ноћима тамним
човјечио човјека
за времена долазећа.

Коло до кола
поље до поља
човјек до човјека
човјек за човјека

Ватришта — опомена и завјет
ратишта — прошлост без повратка
револуција — човјек који не поустаје

И не постоји стопа земље
гдје човјек наш крочио није
и не постоји камен гдје искра не станује наша
све постоји, траје, даје

Ватришта загребачка
зеничка
зајечарска
мартовска, мајска, октобарска
ватришта — људска слободна

Бранно Момировски

ПАТОТ

ТИТО е песна на крвта што го отвора видот,
што го пробива и мракот и каменот и сидот:
да блеска чеканот у среот заедно со патот.

ТИТО е песна цветна со вечноста што се дружи,
срцев збор низ насмев од уста до уста што кружи
и буди желба за единство, како брат со братот.

ТИТО е песна на денот што иде. Цврст е знакот!
Како лице на јасна ѕвезда што го пушта зракот
во животот на детето што тргнало на патот.

Борислав Остојић

КАМЕН

Камен нема душу,
то знам.
Али,
кад га узмем у дланове,
он оживи.
У камену нема живота,
то знам.
Али,
кад га узмем у дланове
из њега никне цвијет.

КАД ВОДА УМРЕ У КАМЕНУ

Кад вода умре у камену,
негат ће сребрне огрлице
на недирнутој дјевојци.
Извор живота попит ће
земља и камен —
— наискап.
Мртав камен
и црвеница испуцана,
блиједа,
без сребрне огрлице,
умријет ће на сунцу
заувјек.

Аца Цветановски

ДОДЕКА ГО ЧЕКАМ КОРАБОТ

Лебедов писок на кров
на залес
во зеница одсјајот гасне
... А корабите ги нема

Видов ли закоп
пред венчавни звона
кај жице
или си поигрува дождот
по унци на гаталец
обвенат од дамнашен спомен

Чкрта сонот
Напукнат од заборав
тиво кавалот суну
ги топи горештите пранги
преплетени со ветрој
За почин душата моли
Во очите на слеп веслач
мртви ластовици лежат

... А корабите ги нема

Асим Мемичевиќ

КАДА НАС НЕ БУДЕ ВИШЕ

И када нас не буде више
треперит ќе звијезде у ноќима туге
и падат ќе опет дуге, хладне кише
сткани од бола и јесење дуге.

И када нас не буде више
шапутат ќе тихо под брезом од злата
двоје заљубљених што идилу пише
припијених чврсто, с руком око врата.

И тећи ќе ријеке и шумит ќе море
у освит зоре и у смирај дана,
цвркутат ќе тихо славуј усред горе
што вјетрима силним стоји оплакана.

Пролазит ќе вријеме, сати и године,
распјевана прољеќа и прохладне зиме,
и кад нам будућност мимо живот мине
иза нас ќе остати само наше име.

Добривоје Потерјахин

РАЂАЊЕ ЖИВОТА

Свака кап
зноја врела,
на хладан челик
кад падне;
С радничког чела.
Душу уснулу
металну буди;
Давно заспалу
још у руди.

Дланови црни и тврди
челик у живот претворен
и тако пробуђен и снажан
у нови живот из хала крене
из прве, друге и треће смене.

Срце му снажно закуца
у телу нових машина.
Светлост засија у тами
из душе мотора
и нових турбина.

У свакој бразди
на житном пољу
метал радосно пропева,
а радник знојава чела
поносан на своја дела
грицајући белу погачу
бољу, још бољу будућност снева.

Марија Сејић — Дошен

М О Ј Е Р У К Е

*Једном сам скрила испијене руке,
Под пазух сам их стиснула,
Јер жена поред мене имала је
Бијеле и њежне руке као љиљан.*

*Моје су руке — руке радника,
Винуте ка неком траженом спасу,
Као молитва у тренутку незнања;
Обесхрабрене, обезнађене до стида.*

*Добар друг ми рече:
То су најљепше, најчовечије руке,
Знао је да сам ткала,
Камен до камена слагала.*

*Моје су руке узоране бразде.
Шибане од времена и вјетра,
Вјетра Живота
Који је суров и тежак.*

*Оне су страдале за љепоту,
Ал' топле су на лицу;
Њежне у коси;
Искрене у пријатељском стиску.*

*Моје су руке — руке радника
Винуте ка неком траженом спасу.
Снажне и стрпљиве у тренутку чекања
Иако су обесправљене до стида.*

*Не стидим се својих руку,
То су руке радника.
До неба ћу их дигнути, нека се виде,
Нека их сунце жеже, нека их вјетар живота шмба
и милује.*

Милош Булатовић

Т И Т О

*И ријечи извор и ток
и мору бура и таласи
и вјетру благод
и пољу цвијеће
и њиви пшеница
и шуми храст
ТИТО*

Методије Димовски

ВЕЧНОСТА НА ТЕКОТ

Ајде да речеме дека така животот се кова,
дека е песна, дека е радост,
дека е се!
Да речеме дека таа тече,
дека таа иде
дека е сведок вечен, а молчи и тече.
Тоа е река.
Од солза стакала поток, па рекче, а потоа...
Голема вода.
Големата вода, носи, се пред себе, Носи,
Се пени, брвта и руши
Носи гранки, Носи стебла, носи...
и пупуци млади...
Еден ден, решив крај да ставам вечен,
Застанав така со стан во раката.
Удирав бесно, безмилосно крвно.
На тој талас, што блечка вечно.
Мавав до бесвест, мавав до крв во дланките,
Мавав и се потев.
О! какво е време.
Облаци надвиснати сиви, преполни со вода
лелееја над жални врби
А таа иде.
Иде и се пени...
До каде ли реката се протега така,
каде е незиниот залив.
Кога е незиниот зенит.
Речими.
Речими како живот се кова,
А таа вода... А таа вода...

Али Краснићи

РОЂЕН САМ У ОВОЈ ЗЕМЉИ

Рођен сам у овој земљи
У којој окусих сунце
Рођен сам у овој земљи
У којој добих име
Рођен сам у овој земљи
У којој запевах прву песму
Рођен сам у овој земљи
У којој упих топлу чергу
Рођен сам у овој земљи
У којој научих игру
Рођен сам у овој земљи
У којој осетих љубав
Рођен сам у овој земљи
У којој су закопане кости мојих
Рођен сам у овој земљи
У којој има среће за сву децу